

B. Christensen: Den ærede Minister kaldte den Bygning, hvorefter der her er Tale, jeg frygter med Rette, en Skandale. Der falder mig da et Besælsk Ord paa Læben: „Hvis er Skammen? Autor's Skammen er“. Jeg troer, det maa tilstaaes, at den ærede Ministers Chef, hans Forgænger i Ministeriet, ogsaa der har et Ansvar, som jeg nok kan unde ham at bære nogen Tid endnu. Men hvad det angaaer, at den ærede sidste Tale opfordrer til, at man herfra skulde tage Initiativet til at reise Noget, der ikke var en Skandale, men en Prydelse, saa skal jeg, saameget jeg kunde ønske en Prydelse, navnlig paa det Sted i Byen, dog bede at betænke, om dette Dieblik er vel valgt for Udgifter af denne Natur. Jeg haaber og troer, at der ikke er ret Mange i Rigsdagen, der i dette Dieblik ville finde sig opfordrede til af Statteherderne at fordrø Bidrag i den Retning, og jeg kan derfor for mit Vedkommende virkelig ikke være med til at stemme for et saadant Forslag.

Kirke- og Underviisningsministeren: Ja, der kan man høre, hvorledes et saadant Forslag vil blive modtaget fra en vis Side. Forøvrigt behøvede man ikke at forlange Statteherdernes Bidrag; det kunde godt udredes af Statskassen uden nye Skatters Paalæg. Jeg maa meget beklage, at den Mand, der har opført denne Bygning, ikke længere er i sin daværende Stilling; thi jeg tvivler ikke paa, at han vilde kunne skaffe Bevilling til dens Fuldførelse. Det er deri, at Bygningen ikke er fuldført, at Skammen ligger, og forsaavidt den ærede Landstingsmand, som først havde Ordet, ikke vil bidrage Sit til at faae Bygningen fuldført, kommer altsaa han til ogsaa at bære en Deel af Skammen.

Andræ: Det Forslag, som i det andet Thing er vedtaget under § 10 i Finantsloven under II. Udgiftspost Nr. 12, og hvortil der foreligger Endringsforslag fra en æret Landstingsmand i min Nærhed (Clausen), har vistnok sin Grund i en dybt følt Trang til en

Forandring af Studieforholdene ved vort Universitet. Dette maa ogsaa forklare, at man med saa stor Ætthed er gaaet ind paa ved denne Leilighed og paa denne Maade at søge Trangen afhjulpen. Men jeg troer dog, at det maa erkjendes fra alle Sider at være overordentlig misligt at søge Tilfredsstillelse for den nævnte Trang i et Forslag af denne Art. Hvorvidt det vil være muligt ved Oprettelsen af Examenskommissioner paa nogen Maade at kunne ramme det, hvortil der sigtes, er i allerhøieste Grad tvivlsomt. Det er vistnok fuldkommen begrundet, naar der er vaakt megen Betænkelse ved, at man skulde lade Andre end Docenten eller den, der i alt Fald er fuldkommen inde i Docentens Kald, træde frem som Examinatores ved Examina af denne Natur. Der behøves formeentlig ikke nogen lang eller vidtløftig Undersøgelse, for at det kan staae klart for Enhver, at det i alt Fald maa være af den meest gjennemgribende Indflydelse paa hele Studiets Karakter, hvorledes hele Examinationen røgtes. Det er, med andre Ord, muligt gennem en tilsvarende Indretning af Examenskommissionerne aldeles at forvanske det hele Universitetsstudium. Derfor maa der vistnok gaaes frem med den allerhøieste Varsomhed, hvis man vil røre ved disse Forhold; jeg kan derfor paa ingen Maade antage, at det vil være hensigtsmæssigt eller gavnligt ved et blot tilfældigt fremkommet Forslag under Finantsloven at afgjøre en Sag af den Bestaffenhed, og maa forsaavidt ganske slutte mig til den ærede Forslagsstiller, som har ønsket, at der foreløbig ikke skulde gjøres Andet end foretages saadanne foreløbige Undersøgelser, der vilde kunne klare Spørgsmaalet om Oprettelsen af Examenskommissioner, hvorved jeg ogsaa gjerne skal udtale, at naaget jeg ogsaa har tænkt mig, at dertil ikke behøves nogen særlig Bevilling paa Finantsloven, skal jeg dog gjerne og villig indrømme, at en Sum vel kan forsvare sin Plads og blandt Andet faae en meget hensigtsmæssig Anvendelse paa den Maade, som af den ærede Landstingsmand alt er antydet. Det forekommer mig i det Hele, at hvad den